

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/134/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122217841
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Marková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6122217841.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Markovej a členiek senátu JUDr. Renáty Šiškovéj a JUDr. Antónie Bednarčík v právnej veci žalobcu: RENOMAX s.r.o., so sídlom Vyšná Hutka 11, 040 18 Vyšná Hutka, IČO: 36 668 451, právne zastúpeného: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 331,53 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/19/2022-96 zo dňa 30.06.2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/19/2022-96 zo dňa 30.06.2022 z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a vo výroku II. nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenia § 37 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník alebo OZ“), § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 165/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou z 24.01.2022 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 331,53 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 29.05.2021 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla Škoda Octavia, EČV: A. XXXXX patriaceho B. B.. Dopravnú nehodu zavinil C. D., poistený u žalovaného. Poškodený si nechal svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise prevádzkovanom žalobcom, ktorý dňa 04.07.2021 vystavil poškodenému za opravu motorového vozidla faktúru č. 20210093 na sumu 1.888,58 eur. Žalovaný listom z 17.09.2021 oznámil poškodenému ukončenie šetrenia poisťnej udalosti s tým, že vyplatil plnenie v sume 1.557,05 eur. Dňa 04.10.2021 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky v sume 331,53 eur na žalobcu. Žalobca s postupom žalovaného nesúhlasil, keďže účtovanú sumu za opravu 30,- eur/NH bez DPH považuje za obvyklú cenu v danom regióne pre daný typ vozidla, žalovaný napriek tomu priznal plnenie len v sume 21,- eur/NH bez DPH. Žalobca taktiež nesúhlasil s krátením lakovacieho materiálu podľa výpočtu v kalkulačnom programe Audatex v úrovni PK 51 = 100 %.

3. Žalovaný navrhoval žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Následne žalovaný uviedol, že zo strany žalobcu nebola preukázaná výška skutočnej škody, keďže žalobca vystavením faktúry sám jednostranne vyčíslil náklady na opravu poškodeného motorového vozidla. Faktúru za opravu nie je možné považovať za ukazovateľ skutočnej škody. Zároveň žalovaný poukázal na to, že fakturované náklady žalobcu na

opravu vozidla nie sú primerané. A záverom namietal aj uplatnený úrok z omeškania, keďže s poukazom na ustanovenie § 11 zákona o PZP sa nedostal do omeškania.

4. Žalobca v replike uvádzal, že jeho aktívna vecná legitímácia je daná, keďže poškodený (postupca) mal voči žalovanému nárok na náhradu škody. Právo na náhradu škody vzniká už samotným vznikom škody a nie až opravou poškodeného motorového vozidla, pričom faktúra predstavuje hodnoverný doklad o oprave vozidla, keďže predstavuje konkrétne vyčíslené majetkové hodnoty, ktoré bolo potrebné vynaložiť, aby poškodené vozidlo malo rovnaké kvalitatívne, funkčné a estetické parametre, ako malo pred škodovou udalosťou. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného o neexistencii nároku na zaplatenie úroku z omeškania, keď poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. októbra 2021, sp. zn. III. ÚS 214/2020 a III. ÚS 309/2020.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že dňa 29.05.2021 došlo v Košiciach k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla Škoda Octavia, EČV: A. XXXXX patriaceho B. B.. Predmetnú dopravnú nehodu spôsobil C. D., poistený u žalovaného, ktorý narazil do stojaceho motorového vozidla Škoda Octavia, EČV: A. XXXXX. Na motorovom vozidle Škoda Octavia, EČV: A. XXXXX došlo v dôsledku nehody k poškodeniu pravého predného blatníka, nárazníka a pravého predného svetla. Poškodený si nechal svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise prevádzkovanom žalobcom, ktorý dňa 04.07.2021 vystavil poškodenému za opravu motorového vozidla faktúru č. 20210093 na sumu 1.888,58 eur. Žalovaný oznámením o poistnom plnení zo 17.09.2021 oznámil poškodenému výšku poistného plnenia v sume 1.557,05 eur s tým, že z uplatnenej sumy odpočítal sumu 331,53 eur, čo odôvodnil tým, že priznal primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis vo výške 21,- eur bez DPH, ktoré zodpovedajú priemernej sadzbe normohodiny práce neautorizovaných servisov v danom regióne a čase. Do poistného plnenia boli priznané primerané náklady na lakovací materiál vypočítané v kalkulačnom programe Audatex v úrovni PK 51 = 100%. Dňa 4. októbra 2021 bola uzatvorená medzi B. B. a žalobcom zmluva o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej malo byť postúpenie pohľadávky v sume 331,53 eur vzniknutej z poistnej udalosti č. 9569814341 s tým, že odplata za postúpené pohľadávky je dohodnutá v osobitnej dohode.

6. Súd prvej inštancie posudzujúc aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom žalobou uplatneného hmotného práva na náhradu škody. Dôvodil tým, že ak postupník v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky preukazuje postúpenie pohľadávky (a svoju aktívnu vecnú legitímáciu) zmluvou o postúpení pohľadávky, je povinnosťou súdu prejudiciálne posudzovať otázku platnosti predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky s tým, že na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky ako dvojstranného právneho úkonu je povinný prihliadať ex offa. Pre posúdenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je rozhodujúce znenie ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého musí byť v zmluve okrem zmluvných strán uvedená postupovaná pohľadávka a musí byť dodržaná zákonom predpísaná forma. Súd prvej inštancie zastával právny názor, že predmetné zákonné ustanovenie nie je možné vykladať tak, že absencia iných obsahových náležitostí zmluvy o postúpení pohľadávky nemôže mať za následok jej neplatnosť. V tejto súvislosti je významná predovšetkým tá skutočnosť, že postúpenie pohľadávky môže byť bezodplatné, ako aj odplatné. Preto je potrebné podľa názoru súdu prvej inštancie vychádzať z konštantnej judikatúry, ktorá sa týka prevodných právnych úkonov, ktoré môžu byť odplatné, ako aj bezodplatné a zo záverov ktorej vyplýva, že pokiaľ ide o náležitosti zmluvy, z hľadiska jej určitosti a zrozumiteľnosti vyžadovaných pre každý platný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva musí obsahovať jednoznačne špecifikovaný predmet prevodu a musí z nej byť zrejmé, či ide o prevod bezodplatný alebo odplatný. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti odkázal na judikatúru týkajúcu sa prevodu obchodného podielu, v konkrétosti na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 23. novembra 2001, sp.zn. 2Obo/102/2001 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 7/2002), z 9. mája 2010, sp.zn. 5Cdo/99/2009, 5Cdo/100/2009, 5Cdo/101/2009 a z 13. júna 2019, sp.zn. 3Obo/2/2019, 3Obo/3/2019, 3Obo/4/2019, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. októbra 2010, sp.zn. III. ÚS 375/2010. Judikatórne závery (predovšetkým najvyššieho súdu) týkajúce sa zmluvy o prevode obchodného podielu sú totiž podľa názoru súdu prvej inštancie plne aplikovateľné aj na zmluvu o postúpení pohľadávky (a na rozhodovaný spor), keďže niet zásadného rozdielu medzi právnou úpravou týkajúcou sa náležitostí zmluvy o prevode obchodného podielu podľa ustanovenia § 115 Obchodného zákonníka a zmluvy o postúpení pohľadávky podľa ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka. Ani v prípade právnej úpravy zmluvy o prevode obchodného podielu nie je zákonom vyžadovanou náležitosťou uvedenie odplaty, avšak predmetná podstatná náležitosť vyplýva zo samotnej

povahy predmetných zmlúv, ktoré môžu byť tak odplatné, ako aj bezodplatné, a predmetná skutočnosť musí byť v zmluve výslovne uvedená, a rovnako tak v prípade odplatného prevodu (postúpenia) musí byť priamo v zmluve obsiahnutá výška odplaty, alebo spôsob jej určenia. Z obsahu predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky súd prvej inštancie zistil, že medzi postupcom a postupníkom bolo dohodnuté odplatné postúpenie pohľadávky. Zároveň však v zmluve nebola dohodnutá výška odplaty za postúpenie pohľadávky a ani spôsob jej určenia, čo vyplýva z článku I. bod 2. zmluvy o postúpení pohľadávky, kde je dojednané, že odplata za postúpené pohľadávky je dohodnutá v osobitnej dohode. Keďže je zrejmé, že v danom prípade išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, bolo povinnosťou zmluvných strán dohodnúť v zmluve cenu, za ktorú sa pohľadávka postupuje, prípadne spôsob, ktorým má byť odplata za postúpenie určená. Keďže odplatná zmluva o postúpení pohľadávky neobsahuje dohodu o cene a ani dohodu o spôsobe jej určenia, je podľa názoru súdu prvej inštancie uvedená zmluva absolútne neplatná pre jej neurčitosť podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené podľa konajúceho súdu platí aj vtedy, ak bola cena (prípadne spôsob jej určenia) dohodnutá až následne (t.j. po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávky) v podobe dodatku k zmluve, prípadne v podobe osobitnej dohody. Súd prvej inštancie doplnil, že pod spôsobom určenia ceny, za ktorú sa pohľadávka postupuje, je potrebné rozumieť zmluvnými stranami dohodnutý jednoznačný, určitý a pochybnosti nevzbudzujúci postup, na základe ktorého sa určí cena postupovanej pohľadávky. Tento spôsob určenia ceny (hodnoty) postupovanej pohľadávky musí byť dojednaný už v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky a zároveň musí byť aj v texte písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky obsiahnutý. Za spôsob určenia ceny, za ktorú sa pohľadávka postupuje, nemožno preto považovať také zmluvné dojednanie, obsahom ktorého je dohoda zmluvných strán o tom, že sa na cenu za postúpenú pohľadávku dohodnú následne v budúcnosti, prípadne osobitne mimo písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Takéto dojednanie je neurčité a odporuje zhodnému prejavu vôle zmluvných strán o uzavretí odplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. V prípade absencie výšky odplaty za postúpenie pohľadávky, alebo spôsobu jej určenia, ak je z obsahu zmluvy zrejmé, že sa jedná o odplatné postúpenie (ako tomu bolo aj v rozhodovanom spore), nie je možné vyhodnotiť zmluvu o postúpení pohľadávky ako bezodplatnú zmluvu, keďže by to odporovalo výslovnému – hoci neurčitému – dojednaniu postupcu a postupníka. V nadväznosti na vyššie uvedené právne závery súd prvej inštancie posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky zo 4. októbra 2021 uzatvorenú medzi B. B. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom ako absolútne neplatný právny úkon pre jej neurčitosť podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko síce sa malo jednáť o odplatnú zmluvu, avšak neobsahovala cenu postupovanej pohľadávky a ani spôsob, ktorým by ju bolo možné určiť. Absencia predmetnej obsahovej náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky spôsobila absolútnu neplatnosť zmluvy od počiatku a nemohla byť konvalidovaná ani osobitným uzatvorením dohody o odplate za postúpenie pohľadávky, ktorú navyše žalobca v spore ani nepredložil. Súd prvej inštancie na podporu svojho právneho názoru poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2019, sp.zn. 43Cob/84/2019, ako i komentár k Občianskemu zákonníku.

7. K odkazu žalobcu na české rozhodnutia súdov, súd prvej inštancie k rozsudku z 31. marca 2014, sp.zn. 32Cdo/1185/2012 uviedol, že Najvyšší súd Českej republiky meritórne posudzoval otázku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky predovšetkým v nadväznosti na určitosť predmetu postúpenia (t.j. či boli v zmluve dostatočne určitým spôsobom vymedzené postupované pohľadávky). Síce v rámci odôvodnenia (avšak bez toho, aby svoje tvrdenie nejakým spôsobom bližšie vysvetlil) uviedol, že z ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by výška odplaty za postúpenia bola obligatórnou náležitosťou zmluvy o postúpení pohľadávky, avšak súd prvej inštancie v rozhodovanom spore (aj s prihliadnutím na slovenskú judikatúru) dospel k opačnému právnenému záveru. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 21. júla 2010, sp.zn. 28Cdo/1092/2009, predmetné rozhodnutie podľa názoru súdu prvej inštancie nepotvrďuje argumentáciu žalobcu, ale naopak z neho možno vyvodit' správnosť právnych záverov prvoinštančného súdu. Z odôvodnenia predmetného uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky vyplýva, že Mestský súd v Prahe (ako odvolací súd) v rozsudku z 31. októbra 2008, č.k. 18Co/384/2008-116 skonštatoval, že zmluva bola podľa písomného textu zmluvy dojednaná ako zmluva odplatná, keďže odkazovala na zvláštne dojednanie o cene. Tá však dohodnutá nebola. Dojednanie o odplatnosti tejto zmluvy o spätnom postúpení pohľadávky tak trpí neurčitosťou, pričom sa jedná o neoddeliteľnú náležitosť zmluvy, ktorá je neplatná ako celok (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že následne Najvyšší súd Českej republiky vo svojom uznesení k druhej dovolacej námietke „či zmluva o odplatnom postúpení pohľadávky, ktorá neobsahuje údaj o výške ceny, ale iba odkaz, že cena je dohodnutá zvlášť, je platným právnym úkonom“, uviedol, že údaj o cene (myslené zrejme odplate) vteliť účastníci do zmluvy, ktorú

sám žalobca považuje za platnú a tejto platnosti sa naďalej dovoľáva. Nemožno pochybovať o tom, že také dojednanie o odplate robí zmluvu o postúpení pohľadávky úkonom odplatným, a to so všetkými dôsledkami z toho plynúcimi. To sa týka i požiadavky určitosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pritom toto dojednanie je od samotnej zmluvy neoddeliteľné (§ 41 Občianskeho zákonníka). V tomto prípade následne žalobca existenciu dohody o výške odplaty v konaní nepreukázal. Na túto skutočnosť odvolací súd správne poukázal. Závery odvolacieho súdu sú tak v súlade s ustanovením hmotného práva. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že na rozhodovaný spor nie je možné aplikovať závery z judikátu R 62/2020, keďže v uznesení najvyššieho súdu z 11. decembra 2019, sp.zn. 3Obdo/64/2019 bola predmetom posudzovania dovolacieho súdu odlišná otázka, a to otázka, keď výška odplaty bola v zmluve o postúpení pohľadávky určená, avšak v súdu predloženej kópii zmluvy bola výška odplaty začiernená, resp. vybielená. Nevzťahoval sa tak na prípady, kedy úplne absentuje odplata alebo spôsob jej určenia v odplatnej zmluve o postúpení pohľadávky. K zmene v osobe veriteľa dochádza len na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Keďže predloženú zmluvu o postúpení pohľadávky zo 4. októbra 2021 vyhodnotil súd prvej inštancie ako absolútne neplatnú, nedošlo k zmene v osobe veriteľa a veriteľom žalobou uplatnenej pohľadávky nie je žalobca, ale poškodený B. B.. Keďže súd prvej inštancie právne uzavrel, že žalobca nie je nositeľom hmotného práva uplatneného žalobou, bez ďalšieho žalobu zamietol a vzhľadom na hospodárnosť konania neposudzoval správnosť alebo nesprávnosť postupu pri prešetrovaní uplatneného nároku na náhradu škody a primeranosti nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení 255 ods. 1 CSP s tým, že žalobca bol v celom rozsahu úspešný.

9. Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu s tým, že navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo alternatívne zruší napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na odvolacie dôvody uvádzané v § 365 ods. 1 písm. h) CSP s tým, že mal za to, že rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré súd prvej inštancie v rozhodnutí citoval v bode 14. sa na prejednávajúcu vec nevzťahujú, a nemožno ich aplikovať na posudzovaný prípad z dôvodu, že predmetom konania je nárok na zaplatenie poisťného plnenia. Zmluva o postúpení pohľadávky spĺňala všetky náležitosti, ktoré ustanovuje zákon. Zmluva o prevode obchodného podielu a zmluva o postúpení pohľadávky majú rozdielne podstatné náležitosti upravené v rozdielnych právnych kódexoch. V § 115 ods. 4 Obchodného zákonníka je výslovne uvedené, že zmluva musí mať písomnú formu a jej podpisy na zmluve sa musia osvedčiť. Medzi náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu patrí aj určenie odplatnosti, resp. bezodplatnosti prevodu, čo však nevyplýva zo zákonnej definície zmluvy, ale z doktríny a rozhodovacej praxe. Ak by sa vyhovel aplikácii predmetných rozhodnutí najvyššieho súdu, došlo by k absurdnej situácii, kedy by sa posudzoval obsah Zmluvy o postúpení pohľadávky podľa náležitostí iného zmluvného typu upraveného v Obchodnom zákonníku, ktorý má odlišné náležitosti. Neurčenie ceny, resp. spôsobu jej určenia je podstatnou náležitosťou len vo vzťahu k zmluve o prevode obchodného podielu. Žalobca ďalej poukázal na dikciu ust. § 524 ods. 1 OZ, ako aj na komentár Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa určitosť obsahu zmluvy posudzuje predovšetkým z hľadiska jednoznačného identifikovania a vymedzenia postupovanej pohľadávky. Popri podpismi potvrdenom vyjadrení vôle účastníkov previesť pohľadávku z postupcu na postupníka, náležitom označení zmluvných strán a samotného predmetu postúpenia, nevyplývajú z Občianskeho zákonníka iné osobitné náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorých absencia by mala za následok jej neplatnosť. Zmluva o postúpení nie je ex lege zmluvou odplatnou a k postúpeniu môže dôjsť aj bez akéhokoľvek protiplnenia. Žalobca bol názoru, že ani rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici nie je možné aplikovať z dôvodu odlišného právneho a skutkového stavu. Ako vyplynulo z daného rozhodnutia, žalobca bol v predmetnom konaní vyzvaný na predloženie prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky. Napriek výzve však predmetnú prílohu nepredložil. Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 30.06.2022 urobil otázku vecnej legitímácie z uvádzaných dôvodov spornú, avšak neuložil žalobcovi lehotu na predloženie osobitnej dohody. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky potvrdzuje podľa žalobcu aj Najvyšší súd ČR, ktorý vo svojom rozhodnutí sp.zn. 32Cdo 1185/2012 (C 13969) uvádza, že: „Hodnota postupované pohľadávky a výše úplaty nejsou obligatorními náležitostmi smlouvy o postoupení pohľadávky.“ V zmluve o postúpení pohľadávky je uvedené, že odplata je predmetom osobitnej dohody, čo nebolo v konaní sporné, pričom odkaz na osobitnú dohodu nerobí zmluvu neplatnou. V prípade, ak by aj odplata nebola dohodnutá, vtedy by zmluva bola bezodplatná, ale nie absolútne neplatná. Uvedené potvrdzuje

aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 62/2020 (sp.zn. 3Obdo/64/2019), ktoré žalobca v odvolaní citoval. V zmysle uvedeného rozhodnutia je pre žalovaného ako dlžníka irelevantné aká odplata bola za postúpenie pohľadávky dohodnutá. Žalovanému, ani súdu nepatrí namietat' neplatnosť právneho úkonu, pretože relevantnou je odplata iba vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom. Podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s uvedenými závermi vyplývajúcimi s rozhodnutia najvyššieho súdu, čo potvrdzuje i opačné stanovisko súdu vyjadrené v rozhodnutí sp.zn. 27Cb/2/2021, ako i v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Cob/1/2022, Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 30Cb/85/2021 zo dňa 29.06.2022 a sp.zn. 30Cb/95/2021 zo dňa 29.06.2022. Žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných sporoch, kedy bola predložená obdobná zmluva o postúpení pohľadávky, kedy odplata bola predmetom osobitnej dohody, pričom súdy sa s tým vysporiadali tak, že považovali zmluvu za platnú a riadne uzavretú, so všetkými náležitosťami, ktoré zákon stanovil. Žalobca preto legitímne očakával v rámci princípu právnej istoty, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bude konzistentné tak s platnou právnou úpravou, ako aj s predchádzajúcimi právoplatnými rozhodnutiami v obdobných veciach. Ako príklad žalobca poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 25Cb/109/2021, 25Cb/86/2021, 27Cb/80/2018, 26Cb/25/2019, Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1Cob/40/2020, 2Cob/27/2020, 3Cob/185/2019, 4Cob/37/2020, 4Cob/192/2019, 2Cob/156/2019, 3Cob/133/2019, 2Cob/27/2020 a poukázal i na závery Ústavného súdu SR v náleze sp.zn. I.ÚS 640/2014 z 01.04.2015. S poukazom na uvedené považoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé.

10. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním zo dňa 14.09.2022 s tým, že naďalej trvá na vznesenej námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Bol názoru, že žalobca a poškodený, ako zmluvné strany, nedodržali požiadavku uviesť všetky zákonom vyžadované náležitosti obsahu zmluvy a opomenuli uvedenie výšky odplaty za postúpenie pohľadávky. Takýto obsahový nedostatok má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy, keďže tento právny úkon nie je dostatočne určitý a tým pádom nenapĺňa základné podmienky pre platnosť právneho úkonu stanovené Občianskym zákonníkom. Opätovne, ako súd prvej inštancie poukázal žalovaný na znenie komentára k Občianskemu zákonníku k § 524 OZ. Bol názoru, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s predbežnou otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a v súlade so zásadou hospodárnosti konania žalobu zamietol. Zdôraznil názor súdu prvej inštancie, že judikatúrne závery viacerých súdnych autorít zhodne konštatovali, že na to, aby bola zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená platne, je nevyhnutná jej určitosť v tom, že je potrebné vymedziť odplatu, za ktorú sa postúpenie pohľadávky uskutočňuje. Pri posudzovaní týchto prípadov sa využíva princíp analógie so zmluvou o prevode obchodného podielu, pri ktorej je vo všeobecnosti súdmi vyžadované uvedenie odplaty pre jej platnosť. Preto, ak sa jedná o bezodplatný prevod, táto skutočnosť musí byť uvedená v zmluve a v prípade odplatného prevodu, musí zmluva obsahovať určenie ceny, resp. spôsob jej určenia. Tento spôsob určenia ceny musí byť dojednaný už v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky a musí byť obsiahnutý v texte písomného vyhotovenia tejto zmluvy. Správny bol preto záver súdu prvej inštancie, že za spôsob určenia odplaty nemožno považovať také zmluvné dojednanie, obsahom ktorého je dohoda zmluvných strán o tom, že si cenu za postúpenie dohodnú v budúcnosti, prípadne osobitne mimo písomného vyhotovenia zmluvy o postúpení pohľadávky. Takéto dojednanie je teda neurčité, v dôsledku čoho nespĺňa základné podmienky pre platnosť právnych úkonov. V dôsledku absencie explicitného uvedenia výšky odplaty považoval žalovaný zmluvu o postúpení pohľadávky za absolútne neplatnú, z dôvodu ktorého postupník nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby voči dlžníkovi. Vzhľadom k uvedenému žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

11. V odvolacej replike žalobca namietal, že žalovaný v rámci prvoinštančného konania považoval zmluvu o postúpení pohľadávky za absolútne neplatnú z dôvodu neexistencie postupovanej pohľadávky, po rozhodnutí prvoinštančného súdu v rámci odvolacieho konania zmenil svoju argumentáciu a má za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná z dôvodu opomenutia uvedenia výšky odplaty za postúpenie pohľadávky, tak ako vo svojom odôvodnení uviedol okresný súd. Vo vzťahu k uvedenému žalobca opakovane poukázal na ust. § 524 ods. 1 OZ, komentár k nemu a trval na svojom názore, že vymedzenie odplaty nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o postúpení pohľadávky. V predloženej Zmluve o postúpení pohľadávky sú dostatočne identifikované zmluvné strany, ich prejav vôle ako aj postupovaná pohľadávka, t.j. sú splnené všetky náležitosti, ktoré tejto zmluve predpisuje zákon. Odplatu si zmluvné strany dohodli samostatnou zmluvou. Odkaz na osobitnú dohodu nerobí zmluvu o postúpení pohľadávky neplatnou. Uvedené potvrdzuje aj rozhodovacia prax, na ktorú opätovne žalobca poukázal.

12. Žalovaný reagujúc v odvolacej duplike na vyjadrenia žalobcu uviedol, že žalobca zámerne vytrháva z kontextu tvrdenia žalovaného a opomína uvedenie podstatných statí vyjadrenia žalovaného, z ktorých je zrejmé, že žalovaný zotrváva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach v konaní. Žalovaný tak konal z hľadiska hospodárnosti a efektívnosti konania, kedy považoval za nevhodné zopakovať súd opakovaním rovnakých vyjadrení, ktoré už boli prednesené v konaní. Až následne žalovaný pristúpil k vyjadreniu sa v odvolaní namietanému právnomu posúdeniu zmluvy o postúpení pohľadávky. Uviedol, že aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 62/2020 (sp.zn. 3Obdo/64/2019) na skutkové okolnosti, ktoré sú predmetom sporu, nie je možná, pretože v danom konaní bola riešená situácia, kedy v súdom predloženej kópii zmluvy o postúpení pohľadávky bola výška odplaty začlenená, resp. vybielená. Nebolo však sporné, či je odplata dohodnutá alebo nie. V prípade tohto konania je však sporná samotná podstata odplatnosti zmluvy a spôsob dohodnutia odplaty osobitnou dohodou, čo sú dve odlišné skutkové okolnosti, ktoré nemôžu byť stotožňované. Žalobca sa taktiež mylne domnieva, v akej miere súd môže alebo nemôže skúmať okolnosti týkajúce sa predmetu sporu. Zo samotnej podstaty právnych úkonov vyplýva, že absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva od počiatku a súd je povinný ju skúmať ex offa, z úradnej povinnosti. Ak mal prvoinštančný súd za to, že dôvodom absolútnej neplatnosti je neuvedenie odplatnosti alebo neodplatnosti zmluvy, resp. výšky odplaty alebo spôsobu jej určenia, bolo jeho povinnosťou túto okolnosť skúmať ex officio. K otázke či žalovaný je oprávnený namietat' neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, žalovaný poukázal na závery Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo 76/2007 (R 46/2009)

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v zmysle ustanovenia § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania a po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalobcu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. Podľa § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,

c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo

d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

15. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

16. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

17. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že odvolanie žalobcu voči rozsudku prvoinštančného súdu je dôvodné. Súd prvej inštancie dospel k záveru o absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.10.2021 a tým o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, v dôsledku čoho ďalej neposudzoval ďalšie argumenty sporových strán a sporné otázky týkajúce sa postupu žalovaného pri prešetrovaní uplatneného nároku na náhradu škody a primeranosti nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla a v tomto smere nevykonal ani ďalšie dokazovanie. Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 04.10.2021 posúdil ako odplatný právny úkon, ktorý však neobsahuje dohodu zmluvných strán o výške odplaty (ceny) za postúpenie pohľadávky, ani o spôsobe určenia ceny (hodnoty) pohľadávky, t.j. postup, na základe ktorého sa určí výška odplaty za postúpenie pohľadávky. Uvedený záver o neurčitosti dojednania o výške odplaty, podľa súdu prvej inštancie nemožno stotožňovať s okolnosťou, kedy by súdu len nebola známa odplata za postúpenie pohľadávky, nakoľko bola síce v zmluve o postúpení pohľadávky uvedená, ale bola začlenená, resp. vybielená. Z uvedeného dôvodu nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodný ani odkaz na judikát Najvyššieho súdu SR R 62/202. V zmysle uvedeného prvoinštančný súd uzavrel, že v konaní bol preukázaný odplatný charakter Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.10.2021, pričom nebola preukázaná

existencia dohody zmluvných strán o výške odplaty, alebo o spôsobe určenia jej výšky, ako ani existencia osobitnej dohody o odplate za postúpenú pohľadávku, preto je nevyhnutné posúdiť Zmluvu o postúpení pohľadávky ako absolútne neplatnú, pre jej neurčitost' podľa § 37 ods. 1 OZ. S uvedeným právnym názorom sa však odvolací súd nestotožňuje a to z nasledovných dôvodov.

18. Ako správne uvádzal súd prvej inštancie preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd skúma vecnú legitímáciu vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok NS SR, sp.zn. 3Cdo/192/2004).

19. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

20. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

22. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

23. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje aby o nej dlžník vedel. Pohľadávka sa postupuje písomnou zmluvou tak, že namiesto postupcu nastúpi postupník. Dlžník nie je postúpením vo svojom právnom postavení dotknutý, jeho právne postavenie sa nezhoršuje. Dlžník je povinný plniť novému veriteľovi, len čo sa o postúpení pohľadávky dozvedel (VOJČÍK.P. a kol: Občiansky zákonník, stručný komentár, druhé, doplnené a prepracované vydanie, 2009, str. 666).

24. Odvolací súd s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalobcu považuje v danom prípade záver prijatý súdom prvej inštancie za nesprávny, resp. predčasný. Žalobca v prvom rade namietal právne posúdenie súdom prvej inštancie odkazom na závery uvedené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týkali posudzovania platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu. K odkazu na závery rozhodnutí – judikatúru Najvyššieho súdu SR týkajúcu sa prevodu obchodného podielu, kde predmetom posudzovania obsahových náležitostí a určitosť právneho úkonu bola zmluva o prevode obchodného podielu, čo je celkom iný zmluvný typ, než zmluva o postúpení pohľadávky, odvolací súd uvádza, že tieto závery nie sú aplikovateľné na predloženú Zmluvu o postúpení pohľadávky. Určitosť právneho úkonu je základnou podmienkou jeho platnosti a je považovaná za náležitosť prejavu vôle. Právny úkon možno považovať za určitý vtedy, ak jeho obsah nie je vnútorne rozporný a súčasne je jeho predmet jasne určený. Vychádzajúc z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou súčasne platí, že aj v prípade určitých pochybností o určitosť obsahu, či predmetu právneho úkonu, tento bude neplatným len vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel stanovených § 35 ods. 1 a 2 OZ a § 266 ods. 1 až 3 ObZ. Ak totiž tieto nedostatky možno preklenúť, je povinnosťou súdu uprednostniť výklad, ktorý vedie k platnosti právneho úkonu, a nie naopak. Z tohto dôvodu preferencia výkladu uchováajúceho právny úkon v platnosti kladie vysoké nároky aj na odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný.

25. Súd prvej inštancie svoje závery oprel o skutočnosť, že v zmluve o postúpení pohľadávky absentovala presná špecifikácia/výška ceny resp. odplaty, za ktorú sa pohľadávka postupuje, ako i spôsob, ktorým má byť odplata za postúpenie určená. Mal za to, že predložená zmluva o postúpení pohľadávky neobsahuje jednoznačný, určitý a pochybnosti nevzbudzujúci postup, na základe ktorého sa určí cena postupovanej pohľadávky. Na druhej strane súd prvej inštancie uvádzal, že pri prevodných

právnych úkonov, ktoré môžu byť odplatné, ako aj bezodplatné, je jednou z nevyhnutných náležitostí zmluvy z hľadiska jej určitosti a zrozumiteľnosti tak, aby právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka bol platný, aj náležitosť, že zmluva musí okrem jednoznačne špecifikovaného predmetu prevodu obsahovať aj či ide o prevod bezodplatný alebo odplatný. Odvolací súd v tejto súvislosti v prvom rade uvádza, že z obsahu zákonného ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplývajú podstatné náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky, medzi ktoré nepatrí dohoda o cene za postúpenú pohľadávku. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky je nevyhnutné identifikovať/označiť zmluvné strany, predmet postúpenia a vyjadriť vôľu previesť pohľadávku z postupcu na postupníka. Z predmetného ustanovenia nevyplýva, povinnosť dohodnúť sa na cene postupovanej pohľadávky. Preto je odvolací súd názoru, že nie je možné považovať prípadnú dohodu o cene za neoddeliteľnú zložku podstatných náležitostí zmluvy a bolo ju možné i s poukazom na ust. § 41 posudzovať v prípade vád určitosti za časť právneho úkonu, ktorý je možné samostatne vyhodnotiť ako neplatný. Odvolací súd súčasne upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie na čl. I bod 2 zmluvy o postúpení, v zmysle ktorého „Odplata za postúpené pohľadávky je dohodnutá v osobitnej dohode.“ a ktorý jednoznačne, dostatočne určito a zrozumiteľne určuje akým spôsobom je dohodnutá odplata. Takéto dojednanie nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné považovať za neurčité a odporujúce zhodnému prejavu vôle zmluvných strán uzavrieť odplatnú zmluvu, keď práve takýmto prejavom zmluvné strany zhodne prejavili vôľu si upraviť cenu v osobitnej dohode a žiadna zo strán z uvádzaných dôvodov nenamietala neplatnosť zmluvy o postúpení. Právny úkon je neurčitý, ak nemožno zistiť čo je jeho predmetom, t.j. ak nemožno zistiť čoho sa prejavená vôľa týka, pričom zo zhodného prejavu zmluvných strán je zrejmé, že mali v úmysle uzavrieť zmluvu odplatnú, čo je postačujúce pre vedomosť, že ide o prevod odplatný. Nie je vôbec nevyhnutné pre účely posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu mať vedomosť o presnej výške odplaty za postúpenú pohľadávku. Odvolací súd zároveň nevidí žiaden rozpor so zákonom, keď zákon nevylučuje, aby si zmluvné strany dohodli odplatu za postúpenie v samostatnej dohode, na ktorú odkázali zmluvné strany v samotnej zmluve. Rovnako v priebehu konania žalovaný nenamietal predloženie osobitnej dohody z uvedeného dôvodu.

26. Odvolací súd nesúhlasí ani s názorom súdu prvej inštancie, že by v konaní nebolo možné aplikovať závery z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.12.2019, R 62/2020, podľa ktorého „neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok nemožno vyvodiť zo skutočnosti, že súdu nie je známa odplata za postúpenie pohľadávky. Postúpenie pohľadávky môže byť odplatné a aj bezodplatné, a súd v konaní o zaplatenie postúpenej pohľadávky, a ani dlžník nie sú oprávnení požadovať sprístupnenie sumy, za ktorú bola pohľadávka postúpená, a to aj v prípade odplatného postúpenia. Predmetná požiadavka zo strany okresného súdu nemá oporu v žiadnom právnom predpise a teda v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky nie je relevantná suma, za akú bola pohľadávka postúpená, súd iba rozhoduje o tom, či je dlžník povinný postúpenú pohľadávku uhradiť postupníkovi. Z pohľadu dlžníka je táto informácia taktiež irelevantná, keďže je povinný len postúpenú pohľadávku splniť subjektu uvedenému v oznámení postupcu o postúpení pohľadávky, resp. subjektu, ktorý mu postúpenie pohľadávky preukázal. Odplata za postúpenie pohľadávky je relevantná len vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom a jedine v prípade sporu medzi postupcom a postupníkom o zaplatenie dohodnutej odplaty, resp. v spore, v ktorom postupník uplatňuje voči postupcovi svoje práva podľa § 527 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, by potreboval súd predmetnú informáciu pre svoje rozhodnutie vo veci.“ Z uvedeného je zrejmé, že nie je tak rozhodnou výška odplaty uvedená v zmluve o postúpení pohľadávky, ako jednoznačné identifikovanie, či je zmluva odplatnou alebo nie. Pre takéto konštatovanie postačuje aj dojednanie strán o určení odplaty v osobitnej dohode a samotná existencia osobitnej dohody o odplate, ktorej existenciu žalovaný nepoprel. Odvolací súd vzhľadom k obsahu zmluvy o postúpení nemal pochybnosť o odplatnom charaktere predmetnej zmluvy, ktorej konkrétne výšku si strany určili v osobitnej dohode, čo neznamena, že nie je možné určiť, že ide o odplatné postúpenie pohľadávky. Odvolací súd sa stotožňuje i s odkazom žalobcu na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 27Cb/2/2021, v zmysle ktorého „pre žalovaného ako dlžníka je tak irelevantný údaj o sume, za akú bola pohľadávka na žalobcu postúpená, a z tohto dôvodu nie je oprávnený ani spochybňovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Predloženie zmluvy o postúpení pohľadávky je významné len pre posúdenie, či je veriteľ nositeľom pohľadávky, ktorá mala byť postúpená, čo v rozhodovanom spore bolo splnené.“ Rovnako tak odvolací súd dopriňa, že v danom spore žalovaný netvrdil, že by predmetným postúpením malo dôjsť k porušeniu jeho práv, resp. že by prípustnosť postúpenia v predmetnom spore bola vylúčená samotným zákonom, čo by v dôsledku § 525 ods. 2 OZ mohlo založiť absolútnu neplatnosť.

27. V súvislosti s neplatnosťou zmluvy odvolací súd poukazuje aj na podstatný záver uznesenia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo/1092/2009 zo dňa 21.07.2010, podľa ktorého „k tomu, či zmluva o odplatnom postúpení pohľadávky, ktorá neobsahuje údaj o výške ceny, ale iba odkaz, že cena je dohodnutá zvlášť, je platným právnym úkonom, je možné uviesť, že údaj o cene vteliť účastníci do zmluvy, ktorú žalobca považuje za platnú. Je nepochybné, že takéto dojednanie o odplate robí zmluvu o postúpení pohľadávky úkonom odplatným so všetkými dôsledkami, vrátane požiadavky určitosť.“

28. Odvolací súd s poukazom na uvedené podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a § 391 ods. 1 CSP zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby a žalobou uplatnený nárok následne meritórne neprejednal, t.j. nevysporiadal sa spornými skutočnosťami namietanými zo strany žalovaného. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie s ohľadom na záväzný právny názor odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP opätovne vec meritórne prejednať a rozhodnúť s tým, že svoje nové rozhodnutie vo veci náležite a presvedčivým spôsobom odôvodní a v odôvodnení sa vysporiada so všetkými podstatnými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu a s rozpormi v ich tvrdeniach v nadväznosti na vykonané dôkazy. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom bude zrejmé, ako súd prvej inštancie vyhodnotil konkrétne tvrdenia a dôkazy predložené, alebo navrhnuté stranami sporu a aké z nich vyvodil právne závery.

29. O náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

30. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).